

for aftalen lå jo klar fra juni måned, den er bekræftet siden, og derfor er der ikke meget at komme efter, medmindre man er villig til at bryde op i den, og jeg kunne forstå på hr. Thulesen Dahl og efter mit kendskab til Dansk Folkeparti, at når man først har en aftale, holder man sandelig fast i den aftale. Det overrasker mig sådan set ikke.

Så til den bemærkning, hvor jeg blev udsat for det, som er virkelig farligt, nemlig ministerens smiger. Det er logisk for mig at se, at regeringen tænker sådan og sådan med hensyn til, hvilken rækkefølge der er i det. Det betyder jo ikke, at jeg ikke anerkender, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har en legitim ret, og at det er forståeligt, at de gerne vil kende mere til økonomien. Jeg har jo ikke siddet ved bordet på det tidspunkt, men jeg har forstået, at det var det, de var interesseret i.

Så uanset, at min logik siger mig, at jeg forstår regeringens logik, betyder det jo ikke, at jeg dermed tager afstand fra, at Socialdemokraterne og De Radikale kan have et behov for at få viden om nogle bestemte ting, og jeg kunne forstå, at det var det, de rent faktisk lagde meget vægt på.

Så sagde ministeren også, at ministeren lytter for at høre og hører for at lytte, og jeg kan huske, at ministeren, lige umiddelbart efter at Strukturkommissionen var kommet med sin betænkning, gav udtryk for, at det ikke var en tilfældighed, at vi mennesker havde to ører og én mund. Det var sagt i en sammenhæng, hvor man skulle lytte mere, end man skulle tale. Men jeg mener altså, at det der med, at man har to ører, altså skulle være gældende hele vejen igennem, og jeg mener, at når vi nu appellerer til, at vi får nogle svar, vi bliver klogere af, så er det altså, at ministeren skal bruge begge sine ører. Det er altså det, han har dem til.

For at vende tilbage til det der med, hvad vores bidrag var, er det klart, at oppositionen ikke er enig. Vi har jo heller ikke skullet være enige. Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti er blevet enige, men det var de jo ikke, så der er jo ikke noget overraskende i, at der kan være nuancer i, hvad oppositionen indbyrdes mener.

Når jeg taler om oppositionen, så er det konsekvent altid oppositionen til venstre, for jeg mener ikke, der er en opposition til højre, for den er bare enig med regeringen i langt de fleste spørgsmål. Der er to, tre undtagelser, men ellers kan vi godt se bort fra den.

Når vi ikke nødvendigvis er hundrede procent enige i oppositionen, så er det, fordi vi hel-

ler ikke har behov for at blive fuldstændig enige, men jeg er da helt overbevist om, at når det kræves, og det vil det jo gøre efter et folketingsvalg, så kan vi blive enige, og jeg vil sige, at i den fase, hvor jeg sammen med hr. Kristen Touborg på SF's vegne deltog i forhandlingerne sammen med Socialdemokraterne og De Radikale, var der da en stor overensstemmelse i vores synspunkter.

Det er klart, at der så efterfølgende var et forløb, hvor jeg ikke præcis ved, hvad der er sket, men jeg kan godt forstå, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre var nødt til at gå fra forhandlingerne.

Det, jeg vil appellere meget til at ministeren gør, for at man ikke bare skal komme endnu længere fra hinanden, er, at han skal give de svar, som vi beder om, i langt højere grad end hidtil, så vi mere præcist får afklaret, hvad det er, regeringen vil, i stedet for, at der henvises til, at der kommer lovforslag senere. Det er ikke en måde at behandle Folketinget på. Ellers bliver det jo nok sådan, at vi bliver nødt til at have forespørgsler senere om socialområdet, om miljøområdet og den slags ting, og det synes jeg ikke er det mest frugtbare.

Jeg synes, at regeringen i højere grad skal svare, når vi spørger i Folketingets udvalg, og jeg synes, at ministeren skulle kigge igennem, om de svar, vi har fået, er rimelige. Ifølge grundlovens § 53 har vi ret til at kræve det af en minister, men jeg ved også godt, at ministeren ikke har pligt til at svare. Så længe ministeren har et flertal bag sig, kan han altid lade være med at svare.

Det er tit sådan ved den slags forhandlinger om en forespørgsel, at så stemmer man om en vedtagelse. Det har vi helt bevidst valgt ikke at gøre her. Vi er i forbindelse med åbningsdebatten blevet stemt ned en gang om denne sag, og det er ikke nødvendigt mere end en gang at udstille, at man er et klart mindretal.

Kl. 18.20

Derfor fritages Folketinget for at skulle stemme i den her forbindelse, men vi har ret til stadig væk at kræve et svar fra ministeren, og jeg regner med, at når vi nu stiller yderligere spørgsmål i diverse udvalg, så får vi bedre svar, end vi har fået hidtil.

Ole Stavad (S):

Jeg er sådan set enig med dem, der har sagt, at det på ingen måde er særlig konstruktivt eller nyttigt at have en stor diskussion om et forløb i